

ΟΛΕΣ τις δόξες της και τὰ μεγαλεία της ή ζωή του θεάτρου φυλάει σκληρές δοκιμασίες γιά τους ανθρώπους της στή γροάματα. Οι βασιλείς και ή βασιλισσές της σκηνής ζούνε μιά ζωή ψεύτικη γώω από ένα πλούσιό διάκομο.

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Μιά παρτίδα μιλιάρων στό άστυλό των ήθοποιών

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Τό θέατρο και ή πραγματικότητα "Ονειρα που σβύνουν. Τά τζιτζίκια που τραγουδούν τό καλοκαίρι. Παραμένε μεγαλεία. Πτώσεις από τή ύψη της δόξης. Χαρακτηριστικά ανέκδοτα. Γέρο που είνε πάντοτε νέει. Στό άστυλό τών ήθοποιών. Αναμνήσεις από ένα ένδεξο παρελθόν.κτλ.

σες της σκηνής ζούνε μιά ζωή ψεύτικη γώω από ένα πλούσιό διάκομο. Τους βλέπουμε συχνά όταν παίζουν άπάντα περιουσίες όλόκληρες. Άλλοιμονο! Τό ίδιο κάνουν και στή ζωή τους, δηλαδή στήν πραγματικότητα. Ο καλλιτέχνης του θεάτρου νομίζει πως ή ζωή ή ένα όνειρο και περιφρονεί τ' άπροσδόκητα του μέλλοντος. Μά όλα έχουν ένα τέλος, κ'έτσι, μιάμέρα τ'άπροσδόκητα αυτά τζιτζίκια βλέπουν ότι ο χρόνος τους έσπασε τά φτερά: Τήν ημέρα εκείνη είνε πιά ύποχρωμένοι ν' άποσυρθούν από τό θέατρο και νά άντιγράψουν κατά πρόσωπο τήν άθλιότητα και τή φτώχεια.

Τά σχετικά παραδείγματα είνε πολλάκις.

Ο περίφημος ήθοποιός Ντυμαί, πεθάνοντας παραπονιόταν στους δικούς του γιατί δέν είχε κατορθώσει νά ξεφύση τή άναρίθμητα μικρά δάνεια που του είχαν κάνει διάφοροι συνάδελφοί του γιά νά συντηρηται στή τέλη της ζωής του. Επίσης δυό άλλοι μεγάλοι ήθοποιοί που κατήγαγον πραγματικούς θριάμβους στό θέατρο, ο Ταγιάντ και ή κ. Άγκάρ, πέθαναν στερούμενοι τών πάντων. Χαρακτηριστικό είνε τό άκόλοθο ανέκδοτο του μεγάλου ήθοποιού Ροζαμπί. Όταν άπιστήθη από τό θέατρο, στό όποιο είχε κερδίσει τεράστια ποσά που τά είχε καταπατήσει άσπαστα, ο Ροζαμπί άστραγγίσε πολλές φορές και αυτού τό έπιστοιού. Και είχε τρία παιδιά γιά νά θρέψη. Τό βράδυ, όταν καθόντουσαν στό τραπέζι γιά νά φάνε τό ξερό ψωμί τους, τους έλεγε:

— "Όποιος από σας δέν φάει θά του δώσω μιά πεντάρα. Έπειδή δέ τά μικρά ποτέ τους δέν έβράβαιναν από κανένα χρήματα, πήγαιναν και κοιμόντουσαν χωρίς νά φάνε μόνο και μόνο γιά νά οικονομίσουν μιά πεντάρα.

Μά τήν άλλη μέρα όταν ξυπνούσαν, ήσαν πεινασμένα και ζητούσαν νά φάνε. Τότε ο πατέρας τους τους έλεγε καθαρά:

— "Όποιος θέλει νά φάη θά πληρώσει μιά πεντάρα.

Και μ' αυτό τόν τρόπο τους έβγαζε και τις πεντάρες τους πίσω και έκανε και οικονομία στό βραδυό φαί τους.

Ένας άλλος ήθοποιός κάλι, ο περίφημος Φοιδηρίκος Λεμαίτ, έπαιξε κάποτε στή τέλη της σταδιοδρομίας του σ' ένα δράμα, τό ρόλο ενός φτωχού εργάτου στόν όποιο ο σπιτικοκόρης του έκανε έξωση. Μά άεσφνα, τή στιγμή που έμφανιζόταν ο δικαστικός κλητήρ στή σκηνή, τόν είδαν νά κλαίη μ' άληθινή δάκρυα και νά τόν συνταράσσουν λυγμοί. Τί είχε συμβή; Άπλούστατα, ο φτωχός ήθοποιός άναλογίστηκε τή σκηνή που είχε λάβει χώραν προ όλίγων ώρών στό σπίτι του! κάποιος θανειστής του είχε κάνει κατάσχεση στή έπιπλα του, τά όποια του πούλησε σέ δημοπρασί.

Γιά νά λείψη αυτή ή κατάσταση και γιά νά μην καντουάν άναξίως οι δυστυχεις καλλιτέχναι στή γροάματά τους έπαύται, έχουν ίδρυθ ή στην Ερώλη φιλοθρωμικά καταστήματα, στή όποια άποσύρονται οι ήθοποιοί όταν άποστραφήν από τό θέατρο. Τό άρχαιότερο άπ' αυτά είνε τό "Ίδρυμα Ροσσίνι", που είνε προσημαμένο γιά νά στεγάξη τους Γάλλους και Ίταλούς ήθοποιούς του μουσικού θεάτρου, όταν τους πάρουν τά γεράματα. Τό ίδρυμα αυτό τό έχτισε και τό έπροκοδότησε ο μέγας συνθέτης Ροσσίνι, ο όποιος λυπόταν έξαιρετικά γιά τήν άθλια ζωή τών γέρον ήθοποιών. Βρίσκεται στό "Ωτέιγ του Παρισίου, περιτοχιωμένο άπό βαθέσια περιβόλια και μοιζεί με μιά τεραστία βλάλα.

Άλλά άς αφήσουμε νά μας τό περιγραφή καλύτερα ένας Γάλλος δημοσιογράφος, ο όποιος τό έπεσεφόρη:

—Κάτω άπ' τά δέντρα του βλέπουμε τους άπομάχους πιά ήθοποιούς νά διαβάθουν τήν έφημερίδα τους, καπνίζοντας τις πίπες τους, ενώ ή γοητής θεατρίνος, καθισμένος άπάνω στή γλόη καντον ή κουβεντιάζουν. Όταν σηκώνονται, ξεχωρίζε κανείς άμυδρά στή σιλουέτα τους τή μεγαλοπρέπεια που είχαν άλλοτε άπάνω στή σκηνή.

Κάθως μπαίνουμε μέσα στό κόριο οίκημα, συναντούμε πρώτα ένα μεγάλο σαλόνι σπιτιού, έπιπλωμένο με κάποις καλή ρυθμό. Άς είμαστε όμως εύλαβείς. Τά έπιπλα αυτά είνε τά έπιπλα που είχε στό σαλόνι του ο Ροσσίνι. Νά τό πιάνο άπάνω στό όποιο ο μεγαλοφυής μουσικός συνθέσει τόν «Κουρέα της Σεβίλλης».

Ένας συμπαθέστατος τρέφομος του «Ίδρυματος» ο κ. Μορλέ, περίφημος βαρύτονος άλλοτε, σπείθει νά μας ύποδεχθ ή. Μάς έκθειάει τήν πατρική φροντίδα και τό φιλελεύθερο πνεύμα με τό όποιο διασπώνονται τά πάντα εκεί μέσα. Οι οικότροφοι βγαίνουν έξω όποτε θέλουν. Τρέφονται περίφημα. δέν στερούνται από τίποτε και λαμβάνουν κάθε χρόνο, τήν πρωτοχρονιά, ένα σημαντικό χρηματικό δώρο. Καθένας τους μπορεί νά δέχεται εκεί τους φίλους του. Οι κυρίες μάλιστα έχουν και ημέρες δεξιώσεως.

Νά και μιά ένδοξη γυναικα του θεάτρου του παρελθόντος: ή κυρία Μονρόζ, ή περίφημη άλλοτε πρωταγωνίστρια της "Όπερας — Κομίκ του Παρισίου. Τό πρόσωπό της είναι γλυκό και λεπτό κάτ' άπ' τά πάλλευκα μαλλιά της. Μάς δείχνει με μεγάλη συγκίνηση διάφορα τετράδια μουσικής, στή όποια είνε γραμμένα τά κομμάτια όπου έκείνη έθροίφμενος άλλοτε, από τους ίδιους τους ένδοξους συνθέτες τών.

— Νά, μάς λέγει, μιά άφιέρωση του "Ωμπερ". Νά μιά άλλη του Μπερλιόζ. Νά και μιά του Ροσσίνι κ' άλλη μιά του Άλεβύ. Οι δυό τελευταίοι αυτοί δέν είχαν και τόσο καλά μεταξύ τους.

Και λαβαίνοντας άφορη άπ' αυτό μέσ ομιλεί:

— Έξερете τό ανέκδοτο του Ροσσίνι με τό όργανέτο: "Άφου δέν τό ξέρετε, νά σας τό διηγηθώ: Μιά μέρα κάποιος όργανοπαίκτης του όρόμου, πήγε και στάθηκε με τόργανέτο του, κάτω από τά παράθυρα του Ροσσίνι, όπου άρχισε νά παίξει με τόν άθλιώτερο τρόπο ένα σκοπό άπό τό μελοδράμα του "Γουλιέλμος Τέλλο...". Έξω φρονών ο Ροσσίνι, γιατί άκούγε τό έργο του καταστραμμένο μ' αυτό τόν τρόπο, έφριξε ένα φράγκο στόν όργανοπαίκτη και τόν διέταξε νά πάη νά παίξη άλλο.

Άεσφνα όμως του ήθε κάποια έμπνευσας και τόν ρώτησε:

— Τό όργανέτο σου παίζει τή "Έβραία" του Άλεβύ;

— Ναι, του άπάντησ έκείνος.

— Τότε, νά ένα δίφραγκο άκόμα. Μά θά πές νά παίξης τήν

"Έβραία" κάτ' άπ' τά παράθυρα του συνθέτου της.

Τότε όμοσ ο όργανοπαίκτης του άπάντησε:

— Αυτό που μου λέτε, κυρία Ροσσίνι, είνε αδύνατο.

— Γιατί;

— Γιατί ο κ. Άλεβύ μ' έστειλε νά παίξω έδώ τό "Γουλιέλμο Τέλλο..."

***

Άπό τό "Ίδρυμα Ροσσίνι" πηγαινόμεσ σ' ένα άλλο άστυλό ήθοποιών στή «Ζαίν-Περιν», που βρίσκεται πολύ κοντά στό πρώτο. Κάθως διασχίζουμε μιά μεγάλη αυλή με άνθισμένα παρτέρια, σκεδωμάστε μπρος σέ μιά πόρτα, άπάνω στην όποια είνε κολλημένο ένα έπισκεπτήριο με τις λέξεις «Μαρία Σάς, της "Όπερας". Η Μαρία Σάς! Πόσους λησμονημένους θριάμβους της μάς θυμίζει τόνόμα της! Μπαίνουμε μέσα. Τό δωμάτιό της είνε έπιπλωμένο μέτρια, μά διάφοροι στέφανοι και διάφνες κρεμασμένα στους τοίχους θυμίζουν άμέσως τό ένδεξο παρελθόν της μεγάλης άουδού. Έπίσης στους τοίχους κρέκονται διάφορα κάρτα με τήν εικόνα της σούς κυριότερους ρόλους της, όπως στήν "Άφρικάνο", σούς "Όυγγάντους", στόν "Ταγκώιτεο" κτλ. Και σέ μιά πολυθρόνα, σχεδόν άνάπηνη, λιγομίλητη, μά με τό βλέμμα πολύ ζωηρό άκόμα, έκείνη που ήταν μιά από τις μεγαλείτερες δόξες του Παρισίου προ τριάντα πέντε χρόνων. Ένας γέρος συνάδελφος της έχει πάει νά της κρατήσει συντροφιά.

Έκείνος μάλιστα άπάντησ στις διάφορες έρωτήσεις που άπευθίνα στή γρη άουδ.

Κά έπειδή τόν ρωτάω τί σημασία έχει μιά φωτογραφία ή όποια παριστάνει τήν κυρία Σάς, με τήν τήχρωμη γαλλική σημαία

στό χέρι, έκείνος σπείθει νά μου άπαντήσ:

— Η φωτογραφία αυτή χρονολογείται από τήν έποχή του πολέμου με τήν Γερμα-

ΑΝΘ: Η περίφημος άουδός Ζουλίνα Βάφφα, εις ήλικίαν 70 ετών. ΚΑΤΟ: Η ίδια (δεξιά) σέ ηλικία έβρομηντα έπώδ παίζουσα ντόοινο με μιά καλή της συνάδελφο.

γία του 1870... Τότε ή χωρία Σάς, ήταν πολύ νέα «άκομη» Μά την πικρή εκείνη, σά γαλλισμένη ή χωρία Σάς, άνασκόκησε στή πολυθρόνα της και είπε στο συνομηλητή μου : «Άφησε... θά διηγηθώ μόνι μου στον κίβρι την ιστορία αυτή...» Και, πράγματι, άρχισε νά μου διηγείται : «Ήτανε τό άπόγευμα της 6ης Αυγούστου 1870. Είχα βγί από την όπερα με κάποιον φίλη μου και τραβούσαμε με τ' άμάξι μου προς τά μεγάλα βουλεβάρτα... Μά όταν άφτάσαμε σ' ένα σημείο, τό πλήθος ήταν τόσο, ώστε δε μπορούσαμε πια νά προχωρήσουμε. Ή είδησε μιά νίκης των στρατευμάτων μας - ή όποία άπεδείχθη άναληθής εκ των ύστερων - είχε άνάψει τόν ένθουσιασμό του λαού, ό όποιος, αλλάλαζε με τρέλλα. Άξασνα άκουσα μιά φωνή κοντά μου : «Νά ή Μαρία Σάς !... ή Μαρία Σάς !» Άμέσως όλοι άρχισαν νά φωνάζουν τ' όνομά μου. Συγχρόνως περιτοίχισαν τό άμάξι μου και τό άναοιδήματο έκινεο πλήθος, άπάτησε με μιά φωνή νά τραγουδήσω τή «Μασσαλιώτισσα». Τότε έγω, σά μεθυσμένη, σπρώχθηκα κοντά όμάξι μου και άρχισα νά τραγουδάω με όλη μου την ψυχή, με όλη μου την καρδιά τόν «Εθνικό μας ύμνο...» Ω ! δέν θά έξασασ ποτέ τόν ένθουσιασμό του λαού που έληκολούθησε μετά τό τραγούδι μου. Μιά βροχή από άνθη σκέπασε όλο μου τό άμάξι... Πάλι !... Πάλι !... έφώνησαν. Και έναίχισα νά τραγουδάω τή «Μασσαλιώτισσα» ένω τό άμάξι μου προχωρούσε άργά, μέσ' άπ' τήν άνθρωπολήμμηρά ή εκείνη. «Όταν έφθάσα στο σταυροδρόμι της Μοναγρίας, σπρωτάτηκα κάτω, συντριμμένη από τή συγκίνηση και τή ξενάντληση. Τή στιγμή όμως, εκείνη, μου ήθε με έμπνευσης, άνοιξα τήν όμφρέλλα μου και είπα στο πλήθος, που με περιστοιχίζε : «Δότε τόν όβολό σας γιά τους φτωχούς, τραυματίες...». Σε δυο λεπτά μάτρεφα περισσότερο από δεκα χιλιάδες φράγκα !

Αν ή χωρία Σάς ύληξε βασιλίσσα της όπρας, μά άλλη τράφημος της «Σαιντ-Περιν» ή δισ Σηροβάνης βασίλεισε με τή χάρη της και με τό γέλιο της στο «Παλαί-Ροαγίλ» και στις «Βαρσιέ». Αύτή, παρ' όλα σθεδόν τά έννενητα χρόνια της, δέν έχει άποχαρηθείσθ όριστικά τή σκηνή και παίξει ακόμα στο σαλόνι και σε εθεργαστικέ παραστάσεις. Ή φυσιογνωμία της διατηρείται έσηρή και πεταχτή και ή κομβέντα της είναι εύθυμη : «Θέλετε νά μάθετε, μάς φρωτάει, τό μουσικό που με κάνει νά βασταίμαι τόσο καλά... Είνε ή εύθυμία μου. Αύτός ό ρυτίδες που βλέπατε εδώ δέν είναι τών ηγεστών... Έβγηναν γιατί γέλασα πολύ στή ζωή μου... Έμπηκα στο θέατρο σε ήλικία δεκαεφτά χρόνων... Έ λοιπόν, από τότε δέν έπληξα ούτε μά στιγμή στή ζωή μου...»

Από τήν «Σαιντ-Περιν» πηγαινόμε σ' ένα άλλο άσολο, στο «Σπιτι των ήθοποιών». Έκει όλοι ή άποτραβηγμένοι από τό θέατρο ήθοποιοί στο δραματικού θεάτρου, ζουν σε μ' άπειρη γαλήνη με όλη τους τή ελευθερία. Έχουνε τά δωματικά τους, δωμάτια πρόδωρα και φρωτινά, έπιπλαμένα μοντέρνα. Επίσης έχουν τό σαλόνι τους, τήν αίθουσα του μιλλιάρδου, τήν βιβλιοθήκη τους, τό καπνιστήριό τους, κτλ.

Όλοι τους έκει μέσα είναι γέροι, μά έχουν ακόμα πολύ νέα τήν ψυχή τους. Νά ένα σχετικά, με τήν εύθυμία τους, άνέκδοτο : Κάποτε ό διευθυντής του Ίδρύματος παρεκάλεσε έναν έβδομητάρη ήθοποιό, άν ήδελ νά παίξη σε μιά εθεργαστική παράσταση τού όρولو του πατέρα στήν «Κυρία με τάς Κομελίας» του Δουρά.

— Τί ήλικία έχει ό πατέρας αύτός; ρώτησε ό έβδομητάρης ήθοποιός.
— Σαραντα τριών χρόνων.
— Διάβολε ! Μά αύτός είναι πού γέρος από μένα!

Και, ύστερα από μικρή σκέψη έπρόσθεσε :
— Δέν περάζει ! Μονάχα που θ' άναγκαστώ νά κάμω μερικές ρυτίδες στο πρόσωπό μου...

***

Όλοι αύτοι οι άπόμαχοι του θεάτρου είναι μεγάλοι λάτρεις του ήλιου, μεγάλοι χαροποιάχτες (που παίζουν όμως χωρίς χρήματα) και άκένωτα ταμεία άναμνήσεων. Επίσης αγαπούν με άληθινό πάθος τήν κηπουρική και καλλιεργούν μόνοι τους τά περιβόλια των άσώλων, σά όποια περνούν τά γεράματα τους. Καμιά φορά άκούει κανείς νά βγαίνει μέσ' άπ' αύτά ό ήχος μιάς φωνής που είναι ακόμα διαγής με ύπόκρουση πιάνου. Θά είναι σίγουρα κάποιος

παλιό πρωταγωνίστρια του μελοδράματος που ξαναθιμάται και τραγουδάει τις παλιές δικτυρίες της. Έτσι και στή «Σαιντ-Περιν» μιά φωνή που ήταν άλλοτε περιήρηη, ή φωνή της Ζουλίμα Μπουφφρά άντηζει κάθε τόσο μέσα στο σαλόνι όπου συγκεντρώνονται τά βράδια οι παλαιόχοι του θεάτρου.

Άλλοι πάλι ζουν άποτραβηγμένοι μέσα στο δωμάτιό τους και ζουν εκεί μονάχα με τίς άνομηνίες τους. Έτσι μονάχη βρήσκουμε μέσα στο δωμάτιό τη τήν χωρία Θεόνι, τήν πρωταγωνίστρια του «Παύλου και τής Βιργίνιας» άπορροφημένη σε κάποιον κεντήμα της. Δισκόπτε μά στιγμή τήν έργασία της γιά νά κομβεντιάσει μαζί μας.

— Βλέπετε αύτή τή φωτογραφία στον τοίχο ; μάς λέει. Είμαι έγω στον αγαπημένο μου όρλο της Βιργίνιας. Θυμολομαι σχετικά; ένα χαριτωμένο έπεισόδιο που μάς συνέβη κάποτε, που παίξαμε τόν «Παύλο και τή Βιργίνια» σε μιά όπραχία. Θά θυμάστε βέβαια ότι στήν πρώτη πράξη του έργου κάποιος γέρος μαύρος, ψάχνει νά βρή του; ουδ νέους και τους βρίσκει χάρις στήν αντίληψη ενός σκύλλου. Αύτός ό σκύλλος και στήν πραγματικότητα άνήκει στον ήθοποιό που ύπεδύε τόν όρλο του Παύλου. Μόλις τελείωσε ή πρώτη πράξη τόν έδέσαμε σ' ένα στύλο στά παρασκήνια. Μά, στήν τρίτη πράξη, τή στιγμή που ό Παύλος σήχεται στά κύματα γιά νά με σώσει, ό καλός σκύλος, νομίζοντας ότι ό κύριός του κινδύνευε στ' άλήθεια, άρχισε νά γαυγίζει με όλες του τίς δυνάμεις. Στο τέλος έσπασε τό σκονιό του, έφρεψε άπάνω στά τεχνικά κύματα τής σκηνής. Άρπαξε τό κύριό του από τό πίσω μέρος του πανταλιού του και τόν τράβηξε θριαμβιστικά ως τό ύποβόλειο, παρ' όλες τίς άπεγνωσμένες προσπάθειες του τελευταίου. Φαντάζεσθε τότε τά γέλια και τά χειροκροτήματα του κινουό.

Μά δέν ήταν αύτή μόνο ή περιπέτεια του «Παύλου και τής Βιργίνιας», κατά τήν τουρνέ μας αύτή. Στή Αίλλη, είχαμε βρή ένα παιδικά γιά νά παίξη τό όρλο ενός μικρού μαύρου». Στήν παράστα η, σύμφωνα με τό κείμενο του έργου, τόν έρώτησα : «Είσαι Άφρικανός μικρό μου ;» Τότε έ-κείνος έχωνόνας τό όρλο του μου άπάντησε : «Όχι χωρία Τ ε σ ο ν ι, είμαι Γάλλος από τή Αίλλη !...»

Τά άσολα των ήθοποιών είναι άνεάντλητες πηγές τέτοιων άναμνήσεων. Ωραιά άνέκδοτα λέγονται διαρκώς έκει μέσα που προκαλούν τ' άκράτητα γέλια αύτων που τ' άκούουν. Ένας λαμ-βάνος που οι κομπάρσοι έπρεπε νά τόν σηκώσουν νεκρό άπάνω σε μιά πολυθρόνα από τή σκηνή και νά τόν μεταφέρουν στά παρασκήνια δέν τά κατάφερε, λόγω του βάρους του. Τότε εκείνος, μολοντί έκανε τό νεκρό, σηκώθηκε μόνος του χαϊρέτης τό κοινό και ξαναγύρισε στά παρασκήνια.

Ένας άλλος άπόμαχος του θεάτρου μάς διηγείται τό ακόλουθο συγκινητικό άνέκδοτο : «Ένα βράδυ παίξαμε μαζί με τό μεγάλο ήθοποιό Μπουφρά, ένα έργο του Πώλ δε Κόκ, με τόν τίτλο «Ζάν». Ό Μπουφρά, επειδή είχε τήν κόρη του βαρεία άρρωστη, με δυσκολία τόν κατάφερε νά παίξη. Μά μόλις έκανε τήν εμφάνισή του στή σκηνή, όλη ή αίθουσα ξέσπασε σ' ένθουσιώδεις έπεσηφμίες, άνεξηγητες και άσυνήθιστες. Άμέσως ό Μπουφρά άναρωτήθηκε γιά ποιό λόγο του γινόταν αύτή ή ένθουσιώδης ύποδοχή. Τότε σάν άστραπή πέρασε άπ' τό μυαλό του μά ύποψία : «Ή κόρη μου θά πέθανε, σέφθηκε, και από συμπάθεια γιά τή δυστυχία μου με χειροκροτούν !...» Και όμως έπεσε άναίσθητος στήν άγκαλιά μου. Και πράγματι αύτή ήταν ή άλήθεια : Ή κόρη του είχε πεθάνει, και τό κοινό τόν όποιο είχε πληροφορηθή τό θάνατό της άπό συμπάθεια προς τόν καλλιτέχνη γιά τό δυστύχημά του, τόν άποθέωσε».

ΑΝΘ. Ή δισ Σχορβάνης σε ήλικία 35 ετών.
ΚΑΤΩ. Ή δισ Σχορβάνης σε ήλικία 90 χρόνων. Δίπλα της, οι εικόνες που τήν παριστάσανε στους διαφόρους όρλους της.

ΑΝΘ. Ή χωρία Σάς, ή διάσημος πρωταγωνίστρια της «Όπερας του Παρισιού» σε ήλικία 40 χρόνων.
ΚΑΤΩ. Ή Γόνι σε ήλικία έβδομητάρη πέντε χρόνων στο άσολο της Σαιντ-Περιν.